

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/104/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617202799
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3617202799.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobcu E. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom M.R. W. XXX/XX, G., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Q. & Q., s.r.o., so sídlom M., C. XX, proti žalovanému Q. G. V., s.r.o., so sídlom v M., Q. XX, E. XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. L. G., s.r.o., so sídlom v M., Z. XX, E. XX XXX XXX, o zaplatenie 1119,65 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 07. februára 2019, č. k. 3Csp/81/2017-138, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z m e ň u j e tak, že žalobu z a m i e t a.

Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1119,65 eur s 5% úrokom z omeškania zo sumy 1 119,65eur od 04.05.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 1.119,65 eur z titulu bezdôvodného obohatenia, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.119,65 eur od 03.05.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania. Vo veci rozhodol Okresný súd Partizánske rozsudkom č. k. 3Csp/81/2017-81 zo dňa 08.03.2018 tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol. Zároveň priznal žalovanej strane nárok na náhradu trov konania vo výške 100%. Proti rozsudku tunajšieho súdu podal dňa 26.04.2018 v zákonnej lehote žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie. odvolaní rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 4Co/165/2018-118 zo dňa 15.11.2018 tak, že rozsudok prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Z rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 6C/23/2014 zo dňa 15.12.2015 súd zistil, že bolo z vykonaného dokazovania zistené, že nedošlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o revolvingovom úvere. Preto si v zmysle ustanovenia § 457 OZ mali účastníci vrátiť všetko, čo podľa zmluvy dostali. Žalobca dostal od žalovaného 1.284,25 eur a celkovo mu splatil 2.403,90 eur. Keďže terajší žalobca splatil terajšiemu žalovanému viac ako od neho dostal, súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 06.02.2016. Doručený terajšiemu žalobcovi bol dňa 21.01.2016. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, § 107 ods. 2, § 451 ods. 2, § 457, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že v prejednávanej spore súd žalobu rozsudkom č. k. 3Csp/81/2017-81 zo dňa 08.03.2018 zamietol z dôvodu uplynutia objektívnej premlčacej doby na uplatnenie nároku žalobcu. Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 4Co/165/2018-118 zo dňa 15.11.2018 rozsudok prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Krajský súd v Trenčíne súdu prvej inštancie vytkol, že sa nezaoberal subjektívnou dobou na uplatnenie nároku žalobcu. Z tohto dôvodu súd konštatoval, že keďže je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, námietku premlčania vznesenú žalovaným

považuje za nedôvodnú a následne sa bude zaoberať len subjektívnou premlčacou dobou. Na začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie neoprávnene získaného majetkového prospechu sa vyžaduje skutočná, a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, kto na jeho úkor získal majetkový prospech. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o tom dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti. Súd prvej inštancie mal za to, že oprávnený (žalobca) sa o nároku na bezdôvodné obohatenie najskôr dozvedel v čase, kedy sa oboznámil s rozsudkom tunajšieho súdu sp. zn. 6C/23/2014 zo dňa 15.12.2015, ktorým súd konštatoval neplatnosť úverovej zmluvy. Tento rozsudok mu bol doručený dňa 21.01.2016. Súd je preto toho názoru, že subjektívna dvojročná premlčacia doba začala žalobcovi plynúť 21.01.2016. Subjektívna premlčacia doba by uplynula dňa 21.01.2018. Žalobca žalobu doručil tunajšiemu súdu dňa 04.05.2017, teda počas plynutia subjektívnej premlčacej doby. Žalobca si teda svoje právo na súde uplatnil včas. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.284,25 eur a ten mu celkovo splatil 2.403,90 eur. Takisto strany nesporevali, že rozhodnutím tunajšieho súdu sp. zn. 6C/23/2014 zo dňa 15.12.2015 súd konštatoval neplatnosť úverovej zmluvy. Vzhľadom na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, ktorého právnym názorom bol súd prvej inštancie viazaný a skúmaním, či je nárok žalobcu premlčaný, súd konštatoval, že žalobca podal žalobu včas pred uplynutím subjektívnej dvojročnej premlčacej doby s poukazom na odsek 17 tohto rozsudku. Žalobca preto má nárok na bezdôvodné obohatenie v rozsahu ako si ho uplatnil. Žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.284,25 eur. Keďže je úverová zmluva neplatná, žalobca má nárok na preplatenú sumu spolu so zákonným úrokom z omeškania. Žalobca celkovo žalovanému uhradil na predmetný úver sumu 2.403,90 eur. Žalobca tak má nárok na sumu 1.119,65 eur (2.403,90 - 1.284,25 = 1.119,65 eur). Vzhľadom na uvedené súd rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.119,65 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania. Vzhľadom k tomu, že je žalovaný so zaplatením dlžnej sumy v omeškaní, priznal súd žalobcovi popri istine aj zákonný úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ, a to vo výške podľa § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z.. Súd teda priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.119,65 eur od 04.05.2017 do zaplatenia. O splatnosti prisúdenej sumy súd rozhodol podľa § 232 ods. 3 CSP. Na určenie dlhšej ako zákonnej lehoty na plnenie súd dôvod nezistil. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 100%, keďže žalobca mal vo veci úplný úspech.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Žalovaný mal za to, že napádaný rozsudok je v rozpore s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 4Co/165/2018- 118 a tiež zákonom. Uviedol, že z označeného uznesenia odvolacieho súdu nevyplýva, že žaloba bola podaná v rámci objektívnej premlčacej doby a teda súd nemal dôvod postupovať tak, že sa zaoberal len subjektívnou premlčacou dobou. Napádaný rozsudok je teda nepreskúmateľný čo do posúdenia námietky premlčania ohľadne objektívnej premlčacej doby. V tomto smere súd neuvádza v rozsudku nič. Pritom ak bezdôvodné obohatenie by malo spočívať v jednotlivých, postupne uskutočňovaných platbách, potom aj premlčacia doba začína plynúť vždy samostatne ohľadne tej ktorej platby, ktorá by mala predstavovať bezdôvodné obohatenie. Ak je plnenie poskytované postupne po čiastkových sumách, objektívna premlčacia doba začína plynúť pri každej z nich osobitne v okamihu, keď došlo k plneniu. Každá z čiastkových platieb má tak svoj samostatný právny osud, samostatne sa premlčuje a samostatne sa posudzuje prípadné omeškanie s jej vydaním. Pre posúdenie začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby je irelevantné, kedy (a či vôbec) sa stal nárok na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia splatným. Skutočnosť, že oprávnený vyzval obohateného na vydanie všetkých bezdôvodne poskytnutých platieb ich súhrnným vyčíslením, nemôže preto nič zmeniť na tom, že tým požaduje vydanie viacerých plnení poskytnutých bez právneho dôvodu, teda požaduje splniť viacero samostatných dlhov, hoci všetky vznikli nevrátením plnenia z bezdôvodného obohatenia. Úrok z omeškania súd priznal od dňa 04.05.2017 (čo je podľa rozsudku deň doručenia žaloby súdu). Ak súd vzťah v prejednávanej veci právne zdôvodnil, že ide o bezdôvodné obohatenie, potom časom splnenia záväzku by bol prvý deň potom, kedy žalobca požiadal o plnenie (§ 563 Občianskeho zákonníka). Z ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka totiž vyplýva, že subjekt je v omeškaní s plnením zásadne až od vtedy, keď ho nespĺní v deň nasledujúci potom, kedy ho veriteľ požiadal o splnenie. Až od tohto dňa môže ísť o omeškanie a žalobca môže požadovať úroky z omeškania. Dňa 04.05.2017 sa žalovaný do žiadneho omeškania nedostal. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozhodol rozsudkom tak, že zmení rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, žalobu zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v celom rozsahu, eventuálne zruší a opätovne vráti na nové prejednanie. Žalovaný žiadal priznať právo na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku. S tvrdeniami žalovaného uvedenými v odvolaní nesúhlasil, považoval ich za nedôvodné a naopak sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie o nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Mal za to, že skutkové okolnosti jednoznačne preukazujú, že žaloba bola podaná dôvodne a v rámci zachovania premlčacej lehoty. Žalobca poukázal na skutočnosť, že v samotnej žalobe, ako aj ostatných podaniach, dával do pozornosti súdu skutočnosť, že konanie žalovaného, ako subjektu poskytujúceho úvery v rámci podnikateľskej činnosti, teda subjektu, ktorý má povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou, možno považovať za úmyselné konanie, pri ktorom je potrebná aplikácia 10 ročnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 2 OZ. Úmysel žalovaného obohatiť sa na úkor žalobcu možno odvodiť najmä z použitia neprijateľnej zmluvnej podmienky v Zmluve, či určenie neprímerane vysokej ceny úveru. Konanie žalovaného teda nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech opísanými praktikami. Vyjadril názor, že ak sa žalovaný domáhal plnenia na základe neplatného právneho úkonu v dôsledku absencie písomnej formy zmluvy o úvere tak ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania v konaní vedenom na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn.: 6C/23/2014, ktoré predchádzalo podaniu žaloby v tomto konaní, žalovaný - dodávateľ musel vedieť, že keď spotrebiteľ splní svoj záväzok v zmysle takejto zmluvnej dokumentácie, žalovaný sa obohatí na úkor spotrebiteľa. Jedine, keď sa spotrebiteľ bráni na súde, prípadne ak je zmluvná dokumentácia podrobená súdnou kontrolou, dodávateľ - žalovaný nenadobudne obohatenie v takom rozsahu v akom by za normálnych okolností nadobudol (ak by spotrebiteľ - žalobca plnil podľa zmluvnej dokumentácie). Ďalej bol toho názoru, že konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka zameranými na ochranu spotrebiteľa. Jeho konanie žalobca hodnotil ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. V tejto súvislosti poukázal na spravodlivé vyriešenie prípadu, pričom tento ústavný princíp podľa žalobcu musí mať prednosť aj pred princípom právnej istoty. Poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), napr. vo veci *Stagno v. Belgicko a Zehenter v. Rakúsko*. Mal za to, že kým nezačne plynúť subjektívna premlčacia doba počas plynutia objektívnej premlčacej doby, nemôže súd prihliadnuť na námietku premlčania vznesenú žalovaným. Zásadným názorom pre rozhodnutie veci samej je aj existencia ustáleného názoru Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, ktorý bol vyslovený v mnohých rozhodnutiach a podľa ktorého zásada *vigilantibus iura scripta sunt* (práva patria bdelym) v spotrebiteľských veciach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Žalovaný porušil právne predpisy zamerané na ochranu spotrebiteľa jednak úžernickou výškou odplaty, ako aj tým, že nedodrжал povinnosti ustanovené mu zákonom č. 258/2001 Z.z., keď žalobcovi poskytol finančné prostriedky pričom so žalobcom riadne neuzatvoril zmluvu o úvere, avšak požadoval neoprávnene aj úroky a poplatky, ktoré neboli nikdy dojednané. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom Okresného súdu Partizánske v rozsudku zo dňa 08.03.2018 sp. zn.: 3Csp/81/2017 ohľadne plynutia objektívnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia, a preto sa podľa žalobcu v súlade s § 391 ods. 2 CSP mal Okresný súd Partizánske v ďalšom konaní vyporiadať len s otázkou plynutia subjektívnej premlčacej doby, čo v napadnutom rozsudku aj urobil, a z ktorého výrokom a odôvodnením sa žalobca v plnom rozsahu stotožňuje. K námietke žalovaného ohľadne dňa, od ktorého bol súdom prvej inštancie priznaný úrok z omeškania žalobca uvádza, že priznanie úroku z omeškania odo dňa 04.05.2017 až do zaplatenia považuje za správne, nakoľko sa žalobca domáhal nároku na vrátenie bezdôvodného obohatenia podanou žalobou, pričom žalobca bola na súd prvej inštancie podaná dňa 03.05.2017, a preto súd prvej inštancie rozhodol a priznal úroky z omeškania deň nasledujúci po podaní žaloby. Na základe vyššie uvedeného žalobca žiadal aby odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok zo dňa 07.02.2019 sp. zn.: 3Csp/81/2017 ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379, § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť a žalobu zamietnuť.

5. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka v platnom znení, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

6. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka v platnom znení, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

7. V predmetnom konaní si žalobca uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Tomuto konaniu predchádzalo konanie vedené na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 6C/23/2014 v ktorom si žalovaný v postavení žalobcu uplatňoval svoje nároky zo zmluvy uzatvorenej so žalobcom dňa 21.09.2010, a teda zmluvy o revolvingovom úvere, na základe ktorej sa žalovaný ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalobcovi ako dlžníkovi sumu vo výške 1.500 eur. Žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 1.284,25 eur a žalobca celkovo splatil 2.403,90 eur. Okresný súd Partizánske rozsudkom č. k. 6C/23/2014-52 zo dňa 15.12.2015 zamietol žalobu žalobcu (v tomto konaní žalovaného), pričom dospel k záveru, že vyššie uvedená zmluva je neplatná. Suma, ktorú žalobca preplatil svoj záväzok zo zmluvy o revolvingovom úvere tak predstavuje bezdôvodné obohatenie.

8. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako aj iné majetkové právo podlieha plynutiu premlčacej doby. Preto tento nárok môže na súde, v prípade vznesenej námietky premlčania, dlžník z bezdôvodného obohatenia uplatniť iba v subjektívnej a objektívnej dobe premlčania podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Premlčanie nároku na bezdôvodné obohatenie podľa Občianskeho zákonníka nastáva uplynutím subjektívnej doby v rámci plynutia objektívnej premlčacej doby. Zákon striktné rozlišuje inštitút subjektívnej premlčacej doby a objektívnej premlčacej doby. Pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je tak ustanovená kombinovaná premlčacia doba a to subjektívna (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a objektívna (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Začiatok subjektívnej i objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne na sebe nezávisle a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemôže prekročiť. Preto nemôže nastať situácia, kedy bude subjektívna premlčacia doba plynúť po tom, čo už uplynula objektívna premlčacia doba, keď je zrejmé, že po uplynutí objektívnej premlčacej doby bude právo na vydanie bezdôvodného obohatenia aj bez vedomosti oprávneného subjektu premlčané.

9. Okresný súd Partizánske rozsudkom č. k. 6C/23/2014-52 zo dňa 15.12.2015, ktorým zamietol žalobu tiež zároveň posúdil zmluvu o úvere zo dňa 21.09.2010 ako neplatný právny úkon. Účinky neplatnosti právneho úkonu v tomto prípade nastávajú od jeho vzniku ex tunc. Bezdôvodné obohatenie tak vzniká od samého vzniku právneho úkonu. Akékoľvek plnenie, poskytnuté na jeho základe je od tohto okamžiku plnením z neplatného právneho úkonu, zakladajúcim bezdôvodné obohatenie, a objektívna premlčacia doba na jeho vydanie začína plynúť týmto okamžikom. Skutočnosti potrebné pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby sa v tomto prípade ale oprávnený subjekt môže, ale nemusí, dozvedieť už v čase uskutočnenia neplatného právneho úkonu.

10. Odvolací súd sa vo vzťahu k začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v predmetnej veci stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie o tom, že subjektívna premlčacia doba začala plynúť od dňa, kedy sa žalobca oboznámil s rozsudkom č. k. 6C/23/2014-52 zo dňa 15.12.2015, t. j. odo dňa 21.01.2016 a uplynula dňa 21.01.2018, a teda žaloba bola podaná v rámci subjektívnej premlčacej doby dňa 04.05.2017 včas. Pokiaľ však objektívna premlčacia doba uplynula skôr, je nevyhnutne potrebné, ako je uvedené aj vyššie, posúdiť nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia ako premlčaný. Keď objektívna premlčacia doba začala plynúť okamžikom prijatia akéhokoľvek plnenia z neplatného právneho úkonu, je potrebné z hľadiska objektívnej doby posudzovať premlčanie podľa momentu jednotlivých čerpaní a plnení neplatne poskytnutého úveru. Z obsahu pripojeného súdneho spisu v konaní vedenej vo veci sp. zn. 6C/23/2014, z prehľadu úhrad splátok úveru vyplýva, že posledná platba od žalobcu bola splatená dňa 14.01.2014. Sice objektívna premlčacia doba plynie od splatenia jednotlivých plnení žalobcom žalovanému, je zrejmé, že pokiaľ by uplynula premlčacia doba od nasledujúceho dňa po splatení posledného plnenia žalobcu, t. j. od dňa 15.01.2014, nárok žalobcu by bol premlčaný. Objektívna premlčacia doba preto začala plynúť dňa 15.01.2014 a uplynula dňa 15.01.2016. Žalobca podal žalobu na súd dňa 04.05.2017, po uplynutí objektívnej premlčacej doby. Napriek tomu,

že subjektívna premlčacia doba v danej veci ešte neuplynula, uplynula už objektívna premlčacia doba, a preto je nárok žalobcu premlčaný a žalobu je potrebné z tohto dôvodu zamietnuť.

11. Vo vzťahu k námietke, že v danej veci mala plynúť 10-ročná objektívna premlčacia doba, odvolací súd sa v tejto námietke stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie vysloveným v odôvodnení pôvodného zrušeného rozsudku č. k. 3Csp/81/2017-81 zo dňa 08.03.2018 a teda, že objektívna premlčacia doba nie je 10-ročná. Odvolací súd poukazuje na to, že v predmetnom konaní, ako aj v konaní, ktoré mu predchádzalo (sp. zn. 6C/23/2014) nebolo preukázané, že žalovaný pri uzatváraní vedel, že spôsobuje bezdôvodné obohatenie a takýto následok (bezdôvodné obohatenie) chcel spôsobiť, t. j. že uzatváral zmluvu so žalobcom s tým, že chcel získať bezdôvodné obohatenie (priamy úmysel), ale bol aspoň s takýmto následkom uzrozmeneý (nepriamy úmysel).

12. Úmysel predstavuje vnútorný vzťah konajúcej osoby k zamýšľanému následku založený tak na vedomostnej, ako aj vôľovej zložke. Z obsahu vyššie uvedeného pripojeného spisu v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/23/2014, ako aj z inej činnosti súdu vyplýva, že záujmom žalovaného pri poskytovaní úverov je získanie odplaty za poskytnutie úveru, preto je možné dospieť k záveru, že aj v tejto veci mal žalovaný v záujme zrejme žalobcovi poskytnúť riadny revolvingový úver za odplatu. Pokiaľ poskytnutá zmluva o revolvingovom úver vykazovala nedostatky v dôsledku ktorého bola posúdená ako neplatná, aj keby žalovaný vedel o týchto nedostatkoch zmluvy, jeho vôľa smerovala k zachovaniu platnosti predmetnej zmluvy. Nie je tak možné dospieť k záveru, že by žalovaný mal, či už priamy (vedel a chcel spôsobiť bezdôvodné obohatenie), alebo nepriamy úmysel (vedel a bol uzrozmeneý s tým, že môže spôsobiť bezdôvodné obohatenie) bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu.

13. Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietol.

14. O náhrade trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania, odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods.1, § 262 ods. 1 a 396 ods. 1 CSP. V konaní bol žalovaný v plnom rozsahu úspešný, a preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

15. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyselne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).